

מסכת טהרות

פרק ה

א. השערץ והצפרדע בראשות הרבים, וכן בזאת מן הימת ובזאת מן הנטלה, ועכם מן הימת ועכם מן הנטלה, וגוש הארץ טהורה וגוש מבית הפרס, גוש הארץ טהורה וגוש הארץ העמים, שני שביבליון, אחד טמא ואחד טהור, חלק באחד מהם ואין ידוע באיזה מהם החל, האליל על אחד מהם ואין ידוע על איזה מהם האליל, הפסיק את אחד מהם ואין ידוע איזה מהם הפסיק, רבי עקיבא מטמא, וחכמים מטהרין:

ב. אחד שאמר, נגעתי בזה ואני יודע אם הוא טמא ואם הוא טהור, נגעתי ואני יודע באיזה משגניהם נגעתי, רבי עקיבא מטמא, וחכמים מטהרין. רבי יוסי מטמא בכלו, ומטהר בשビル, שזכה בני אדם להלך ואין דרך לגע:

ג. שני שביבליים, אחד טמא ואחד טהור, חלק באחד מהם ועשה טהרות ונאכלו, זהה ושנה וטבל וטהר, והלך בשני ועשה טהרות,

הָרִי אַלּוּ טְהוֹרוֹת. אֲםָרִים קִימָות הַרְאָשׁוֹנוֹת, אַלּוּ וְאַלּוּ תְּלוּיוֹת. אֲמָלָא
טְהָרָה בִּינְתִּים, הַרְאָשׁוֹנוֹת תְּלוּיוֹת וְהַשְׁנִיוֹת יִשְׁרָפָנוּ:

ד. הַשְׁרָץ וְהַצְּפְּרִידָע בֶּרֶשֶׁת הַרְבִּים, נְגַע בְּאֶחָד מֵהֶם וְעַשְׂהָ טְהָרוֹת
וְנְאַכְלָוּ, טְבָל, נְגַע בְּשַׁנִּי וְעַשְׂהָ טְהָרוֹת, הָרִי אַלּוּ טְהוֹרוֹת. אֲמָרִים
קִימָות הַרְאָשׁוֹנוֹת, אַלּוּ וְאַלּוּ תְּלוּיוֹת. אֲמָלָא טְבָל בִּינְתִּים,
הַרְאָשׁוֹנוֹת תְּלוּיוֹת וְהַשְׁנִיוֹת יִשְׁרָפָנוּ:

ה. שְׁנִי שְׁבִילֵין, אֶחָד טְמָא וְאֶחָד טְהָר, הַלְּךָ בְּאֶחָד מֵהֶם וְעַשְׂהָ
טְהָרוֹת, וּבָא חַבְרוֹ וְהַלְּךָ בְּשַׁנִּי וְעַשְׂהָ טְהָרוֹת, רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר, אֲמָר
נְשָׁאַלְוּ זֶה בְּפָנֵי עָצָמוֹ וְזֶה בְּפָנֵי עָצָמוֹ, טְהוֹרִין. וְאֲמָרְנוּ נְשָׁאַלְוּ שְׁנִיהם
כְּאֶחָד, טְמָאִים. רַבִּי יוֹסֵי אָמֵר, בֵּין כֵּה וּבֵין כֵּה, טְמָאִים:

ו. שְׁנִי כְּפָרִים, אֶחָד טְמָא וְאֶחָד טְהָר, אֲכַל אֶת אֶחָד מֵהֶם וְעַשְׂהָ
טְהָרוֹת וּבָא חַבְרוֹ וְאֲכַל אֶת הַשְׁנִי וְעַשְׂהָ טְהָרוֹת, רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר,
אֲמָר נְשָׁאַלְוּ זֶה בְּפָנֵי עָצָמוֹ וְזֶה בְּפָנֵי עָצָמוֹ, טְהוֹרִין. וְאֲמָרְנוּ
שְׁנִיהם כְּאֶחָת, טְמָאִים. רַבִּי יוֹסֵי אָמֵר, בֵּין כֵּה וּבֵין כֵּה, טְמָאִים:

ז. מַי שִׁישַׁב בֶּרֶשֶׁת הַרְבִּים וּבָא אֶחָד וְדָרָס עַל בָּגְדִיו, או שְׁרָקָק
וְנְגַע בָּרָקָק, עַל בָּרָקָק שׂוֹרְפִים אֶת הַתְּרוֹמָה, וְעַל בָּגְדִיו הַוּלְכִין אַחֲרִ
הַרְבָּ. יִשְׁוֹן בֶּרֶשֶׁת הַרְבִּים וְעַמְדָה, כָּלִיו טְמָאִים מִדָּרָס, דָבָרִי רַבִּי
מַאֲיר. וְחַכְמִים מִטְהָרִין. נְגַע בְּאֶחָד בְּלִילָה, וְאַין יָדוּעָ אִם חַי אִם
מַאֲיר.

מת, ובשחר עמד ומצאו מת, רבי מאיר מטהר. וחכמים מטמאים,
שכל הטעאות כשלעצמה מציאתן:

ה. שוטה אחת בעיר, או נכricht, או כותית, כל גරקים שבעיר טמאין. מי שדרסה אשא על בגדיו, או שישבה עליו בספינה, אם מכירתו שהוא אוכל בפרקומה, כליו טהורין. ואם לאו, ישאלנה:

ט. עד אומר גטמא, והוא אומר לא גטמאתי, טהור. שניים אומרים גטמאת, והוא אומר לא גטמאתי, רבי מאיר מטמא. וחכמים אומרים, הוא גאנן על ידי עצמו. עד אומר גטמא, ושנים אומרים לא גטמא, בין ברשות היחיד בין ברשות הרבבים, טהור. שניים אומרים גטמא, ועד אומר לא גטמא, בין ברשות היחיד בין ברשות הרבבים, טמא. עד אומר גטמא ועד אומר לא גטמא, אשא אומרת גטמא ואשא אומרת לא גטמא, ברשות היחיד, טמא. ברשות הרבבים, טהור: